

SAJTÓSZEMLE

(Utoljára frissítve: 2017.06.28.)

TÓTH ILONA HALÁLÁNAK 60. ÉVFORDULÓJA

- [TÓTH ILONA HALÁLÁNAK 60. ÉVFORDULÓJÁRA EMLÉKEZNEK - M1 MA REGGEL](#)
- [1956 - NEMZETI EMLÉKEZET BIZOTTSÁGA: A TÓTH ILONA-PERNEK A KÁDÁRI ELLENFORRADALMI KÉPET KELLETT IGAZOLNIA - MTI](#)
- [ÁRTATLANUL KERÜLT A BITÓRA HATVAN ÉVE TÓTH ILONA - MAGYAR IDŐK](#)
- [60 ÉVE ÁRTATLANUL VÉGEZTÉK KI KÁDÁRÉK TÓTH ILONÁT - ORIGO.HU](#)

Részletek

[Tóth Ilona halálának 60. évfordulójára emlékeznek](#)

M1 MA REGGEL - 2017.06.28.

Szereplők: Földváryné Kiss Réka, a Nemzeti Emlékezet Bizottsága elnöke

Kapcsolódó videó:

<http://www.mediaklikk.hu/video/ma-reggel-2017-06-28-i-adas-5/>

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

1956 - Nemzeti Emlékezet Bizottsága: a Tóth Ilona-pernek a kádári ellenforradalmi képet kellett igazolnia

MTI - 2017.06.28.

Budapest, 2017. június 28., szerda (MTI) - Az 1957-ben koncepciók eljárásban halálra ítélt Tóth Ilona perének a kádári megtorló gépezet által konstruált ellenforradalom-képet kellett igazolnia, ma már megállapítható, hogy a gyilkosság, amivel az orvostanhallgatót és társait vádolták, „nem történhetett meg” - mondta a Nemzeti Emlékezet Bizottságának elnöke az M1 aktuális csatorna szerda reggeli műsorában.

Földváryné Kiss Rékát azzal kapcsolatban kérdezték, hogy Tóth Ilonát 60 évvel ezelőtt, 1957. június 27-én végezték ki. A forradalomban részt vevő orvostanhallgatót és két társát halálra ítélték azzal a koholt váddal, hogy a Péterfy utcai kórház kisegítő, Domokos utcai részlegében injekciókkal, illetve késszúrásokkal 1956 novemberében megölték Kollár István rakodómunkást, mert az ÁVH tagjának vélték.

A Nemzeti Emlékezet Bizottságának elnöke elmondta: a Kádár-rendszer az 1956-os forradalom és szabadságharc leverése után óriási legitimációs válsággal küzdött. A hatalmas sajtónyilvánosság előtt folyó látványper a kádári '56-os ellenforradalmi narratíva alapmítosza lett, olyannyira, hogy az azt kísérő propaganda még a rendszerváltás után is éreztette hatását. A perhez kapcsolódó iratok, jegyzőkönyvek is hiányosak vagy manipuláltak - például visszadátumozták azokat -, feladatuk „a kádári megtorló gépezet által konstruált ellenforradalom-kép” igazolása volt - fogalmazott.

A rendszerváltozás után alapos, részletes történeti kutatás kezdődött az ügy felderítésére, több monográfia is megjelent a Tóth Ilona-perről - idézte fel, hozzátéve: ezekből kiderül, hogy feloldhatatlan ellentmondások vannak a beismerő vallomásokban és a tárgyi bizonyítékok esetében, és azok „annyira szétfeszítik a per kereteit, hogy egész egyszerűen nem történhetett meg” a vádban szereplő gyilkosság. Az ellentmondásokra példaként említette, hogy bár a vád szerint Tóth Ilona előbb altató-túladagolással, majd levegő és benzin beinjekciójával, végül késszúrással akarta megölni az áldozatot, az akkori belügyi hivatalos orvosszakértői leletek szerint a testben nem találtak étert, morfiúmot vagy benzint, a testen nem volt tűszúrásnyom, az állítólagos gyilkos fegyveren pedig nyomokban sem találtak vért. Természetesen az erről szóló dokumentumot nem hozták nyilvánosságra a tárgyaláson - jegyezte meg Földváryné Kiss Réka.

Hasonló tartalommal megjelent cikkek:

magyaridok.hu - [A Tóth Ilona-pernek a kádári ellenforradalmi képet kellett igazolnia](#) - 2017-06-28

hirado.hu - [Nemzeti Emlékezet Bizottsága: a Tóth Ilona-pernek a kádári ellenforradalmi képet kellett igazolnia](#) - 2017-06-28

sztarklikk.hu - [A kádári megtorló gépezet 60 éve végezte ki Tóth Ilonkát](#) - 2017-06-28

A hírt közzétettük a NEB közösségi oldalán:

<https://www.facebook.com/nemzetiemlekezetbizottsaga/posts/1904965186383538>

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Ártatlanul került a bitóra hatvan éve Tóth Ilona

MAGYAR IDŐK - 2017. 06. 28.

Szerző: Nagy Áron

Tóth Ilona egyike volt az 1956-os forradalmat és szabadságharcot követő megtorlóssorozat első áldozatainak. A hatvan éve kivégzett orvostanhallgató ügyének megítélése továbbra sem egységes, bár egyre kevesebben vannak, akik a kádári narratívát elfogadva ma is köztörvényes bűnözőként tekintenek rá. Földváryné Kiss Réka, a Nemzeti Emlékezet Bizottságának elnöke lapunknak kifejtette: mára biztosak lehetünk abban, hogy Tóth Ilona nem követhette el a vádiratban szereplő bűncselekményt.

A Kádár-rendszer arra a politikai mítoszra épült, hogy 1956 novemberében megvédte az országot az ellenforradalomtól, s megőrizte a „munkás-paraszt” hatalmat.

– Tóth Ilona és társainak büntetőpere azt a célt szolgálta, hogy ezt a narratívát igazolja, és példázza a felkelők brutalitását. A tárgyalás éppen ezért nagy nyilvánosságot kapott – közölte Földváryné Kiss Réka, a Nemzeti Emlékezet Bizottságának (NEB) elnöke. A történész hangsúlyozta: máig vannak, akik úgy vélik, hogy a megtorlások alapja minden esetben egy-egy valós cselekmény volt, vagyis hogy a Kádár-rendszerben már nem voltak konstruált, illetve koncepciók perék, s erre időnként a sajtó egy része is ráerősít.

– Ezt az álláspontot önmagában az a tény is megkérdőjelezi, hogy akik ezeket a pereket előkészítették, túlnyomórészt ugyanazok voltak, mint akik korábban a

Rákosi-éra koncepciók pereinek megalapozásában és lebonyolításába részt vettek; ilyen volt Szentgáli István is, aki Tóth Ilonával szemben vezette a vizsgálatot – mutatott rá a NEB elnöke, aki azon kollégáival ért egyet, akik szerint a medika és társai ügye sem több a hatalom konstrukciójánál.

– A nemzetközi figyelem és a belső viszonyok miatt természetesen arra törekedtek, hogy minden hitelesnek tűnjön. Az eljárást egy legenda köré építették, amely a forradalom és szabadságharc napjaiban kapott szárnyra, s kommunistákat kínzó, gyilkoló felkelőkről, a pincékben örökre eltüntetett emberekről szólt – idézte fel a történész. Kiemelte: az ügy iratainak aprólékos kutatásai azonban egyértelműen bizonyítják, hogy a vádlottak nem követhették el a terhükre rótt cselekményt. A perben a gyilkossági történeten túl is több olyan vallomáselem olvasható, amely egy adott pillanatban a vád szempontjából fontos lett volna, de más források világosan cáfolnak. Az egyik ilyen, amikor Tóth Ilona arról beszél, hogy az Üllői úton kézigránát dobott egy szovjet harckocsira, aminek a célja nyilvánvaló: bizonyítani, hogy Tóth Ilona harci cselekményekben is részt vett.

Az eljárás dokumentációja töredékes. Hiányoznak belőle a kihallgatási és szembesítési jegyzőkönyvek. Az ügyiratok nem mentesek a belső ellentmondásoktól sem: Tóth Ilona csak decemberben tesz beismerő vallomást, viszont már egy november 21-i keltezéssel ellátott iratban tényként szerepel, hogy a vádlott és társai szándékos emberölést követtek el – derült ki Földváryné Kiss Réka elmondásából. A Tóth Ilona által elkövetési eszközként felismert késen az orvosszakértői vélemény szerint még nyomokban sem volt kimutatható vér. Ezt az információt viszont a bíróság elhallgatta. A boncjegyzőkönyv és a vádlottak vallomásai pedig nem feleltethetők meg egymásnak – sorolta a Tóth Ilonáék bűnösségét megkérdőjelező adatokat a NEB elnöke.

A történész hozzátette: 2009-ben előkerült Oroszországban egy KGB-s jegyzőkönyv, amely Tóth Ilona bűntársainak elfogásáról és kihallgatásáról szólt, s abban a későbbi másod- és harmadrendű vádlott beszél ugyan egy gyilkosságról, de annak résztvevőjeként nem Tóth Ilonát, hanem egy bizonyos Etát neveznek meg.

– Ő Csontos Erzsébettel azonosítható. Sok vallomásban megjelenik, mint a forradalmárok egyik aktív szervezője. Ami viszont különösen érdekes, hogy sorra bukna le körülötte az emberek, miközben ő maga mindent megúszott – jegyezte meg Földváryné.

A NEB elnöke úgy vélte: a történeti források feldolgozása nyomán mára biztosak lehetünk abban, hogy Tóth Ilona beismerő vallomása ellenére nem követhette el a

vádiratban szereplő bűncselekményt, amiért halálra ítélték és kivégezték 1957. június 28-án.

– Mindehhez annyit érdemes hozzátenni: amikor 2000-ben az Országgyűlés 92 százalékos többséggel elfogadta a 4. semmisségi törvényt, akkor csak azt mondta ki, hogy akivel szemben a forradalommal összefüggésbe hozott cselekmény miatt hoztak ítéletet, azt semmisnek kell tekinteni. A lex Tóth Ilona tehát nem foglalt állást a gyilkosság kérdésében. Ez a történészek feladata volt, akiknek a többsége ma már biztosra veszi, hogy a per konstrukciós volt – szögezte le a NEB elnöke. A kevesek egyike, aki mindezt tagadja, Eörsi László. Egy közelmúltban megjelent írásában szerinte a lex Tóth Ilonát egyenesen hazaáruló légkörben hozta meg a parlament, gyáva szocialista és liberális képviselők támogatásával.

Hasonló tartalommal megjelent cikkek:

magyaridok.hu - [Ártatlanul került a bitóra hatvan éve Tóth Ilona](#) - 2017-06-28

A hírt közzétettük a NEB közösségi oldalán:

<https://www.facebook.com/nemzetiemlekezetbizottsaga/posts/1904886746391382>

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

[60 éve ártatlanul végezték ki Kádárék Tóth Ilonát](#)

ORIGO.HU - 2017.06.28.

Szerző: Kovács András

A beismerő vallomások ellenére hosszú évek kutatómunkája után ki lehet jelenteni: Tóth Ilona és társai nem követhették el azt a gyilkosságot, amivel vádolták őket - mondta Földváryné Kiss Réka, a Nemzeti Emlékezet Bizottságának az elnöke a Origónak Tóth Ilona kivégzésének 60. évfordulóján.

Az egyik hírportál tegnap megjelent cikkében a kivégzés évfordulójának apropóján – meglehetősen egyoldalúan – áttekintette a Tóth Ilona halálával kapcsolatos történészi álláspontokat. Egyáltalán helyes-e a dátum? 27-én vagy 28-án végezték ki a medikát? Milyen adatok, milyen források alapján fogalmazhatóak meg hiteles, tényszerű megállapítások? Tóth Ilona és társai ügyének megítélésében – a rendszerváltást követő közéleti és szakmai vitákat látva – megteremthető-e valaha egyetértés? Többek

között ezeket a kérdéseket tettük fel Földváryné Kiss Réka történésznek, a Nemzeti Emlékezet Bizottsága elnökének.

Az ördög a részletekben rejlik

Mindenekelőtt tegyük helyre a dátumot.

„Tóth Ilonát hatvan évvel ezelőtt, 2017. június 28-án végezték ki.”

Ha az évfordulón mégis megtörténhet, hogy a kivégzés napját pontatlanul adják meg, jól mutatja, milyen sok a rosszul rögzült, hamis adatokon alapuló állítás az egész ügyel kapcsolatban – mondta Földváryné Kiss Réka az Origónak. A Nemzeti Emlékezet Bizottságának elnöke rámutatott: ebben az esetben különösen igaz, hogy az ördög a részletekben rejlik. Tóth Ilona halálának pontos dátuma nemcsak kegyeleti okok, vagy a történészi precizitás miatt fontos, hanem azért is, mert – mint részben az egész – rávilágít a kádári megtorló szervek fennmaradt iratanyagának súlyos ellentmondásaira, valamint a körültekintő, alapos történészi elemzés szükségességére.

2007-ben, a Tóth Ilona-perről M. Kiss Sándorral közösen írt könyvükhöz kutatva derült arra fény, hogy addig egy, a megtorló hatóságok által antedataált, meghamisított dokumentum alapján tették tévesen 26-ára, majd 27-re Tóth Ilona felakasztását. A medikát valójában két nappal később végezték ki, mint vádlott-társait. Ez alatt a két nap alatt, ügyvédje visszaemlékezése szerint, feltehetően komoly politikai játszmák zajlottak a háttérben, amiknek a függvényévé vált Tóth Ilona élete is.

Koncepció per

A rendszerváltás után több kutató is foglalkozott Tóth Ilonáék perével, más munkák mellett két nagy, alapos forrásfeltáráson alapuló, részletes monográfia jelent meg a témában. A kérdést vizsgáló jogászok és történészek túlnyomó része egyetért abban, hogy egy olyan, „a klasszikus szovjet típusú koncepció pereket idéző ügyel állunk szemben,” amelyben végső soron az önvádló, beismerő vallomásokon kívül nem állt a vád rendelkezésére olyan bizonyíték, amely egyértelműen tanúsítaná a gyilkosságot. Ezzel szemben áll az az álláspont, amelyet Eörsi László képvisel, aki szerint a vád igazságtartalmát alapjában véve nem lehet kétségbe vonni, csupán jelentéktelen részletekben fedezhetők fel ellentmondások, amelyek „a nagy egészet”

nem érintik. A politikailag jelentéktelen medikával szemben Kádáréknak egyébként sem lett volna valós indoka ügyet kreálni.

1992-ben is 1957-re hivatkoztak a bíróságok

De miért nem sikerült mindeddig konszenzusra jutni? Lehet-e hatvan év múltán igazságot tenni a kérdésben? A NEB elnöke szerint annak, hogy a Tóth Ilona-ügy mindmáig közéleti viták keresztüzében áll, van egy jogi és egy történelmi vetülete. A vita 1989-ben kezdődött, az első semmisségi törvénnyel, amikor az '56-os elítéltek túlnyomó többségét rehabilitálták. Tóth Ilonáékat azonban nem, mivel őket annak idején köztörvényes, nem pedig politikai bűncselekményekért ítélték el. Az '56-osok köztörvényesítése egyébként kedvelt eszköze volt a kádári megtorló gépezetnek és propagandának, ami a szabadságharcosok erkölcsi lejáratását szolgálta.

Nem járt sikerrel az 1992-es perújrafelvétel sem, hiszen az akkori bíróság minden kritika nélkül (!) átvette az 1957-es ítéletben megfogalmazott tényállást, anélkül, hogy a periratokat részletesen újvizsgálta volna. Így azután „a jogi rehabilitáció egészen 2000-ig váratott magára, amikor az Országgyűlés a teljes konszenzushoz közeli 92 százalékos többséggel fogadta el az úgynevezett Lex Tóth Ilonát.”

A törvény a tényleges cselekményben nem foglal állást, csupán a forradalom miatt kivégzettek jogi rehabilitációját rendezte.

Talán egy pillanatra úgy tűnhetett, hogy politikailag és jogilag nyugvópontra kerül Tóth Ilona ügye, és a még nyitott kérdéseket a kutatók a szakma szabályai szerint tisztázzák. Azonban nem így történt. Eörsi László már 2003-ban úgy fogalmazott, hogy a törvénnyel a forradalom utáni köztörvényes bűncselekményekben elítéltek mentesítését készítették elő, a közelmúltban pedig annak a véleményének adott hangot, hogy a baloldali és liberális képviselők „abban a hazaáruló légkörben” nem mertek a törvény ellen szavazni.

Nem gyilkolhattak Tóth Ilonáék

Az érem másik oldala a történelmi tényfeltárás. Annak a kérdésnek az eldöntéséhez, vajon megtörtént-e a vád tárgyává tett gyilkosság, nagyon részletes, több éves vizsgálatokra volt szükség – magyarázta Kiss Réka. Szerzőtársával tíz évvel ezelőtt arra jutottak, hogy a beismerő vallomások ellenére ki lehet jelenteni: Tóth Ilona és társai nem követhették el azt a gyilkosságot, amivel vádolták őket. Szakolczai Attila –

korábban az 1956-os Intézetben dolgozott, jelenleg Budapest Főváros Levéltárának munkatársa – tavaly jelentett meg egy több mint 600 oldalas könyvet a Tóth Ilona-ügyről, amelyben még tovább ment: szerinte semmilyen gyilkosság nem történt a Domonkos utcai kiegészítő kórházban. Egyben újra feltette azt az alapvető fontosságú kérdést, „hogyan lehet a kádári diktatúra intézményei által gyártott iratokat hitelesnek tekinteni, és perdöntő bizonyítéknak elfogadni azokat.”

A szakértői vélemények sem támasztották alá

Ha a per legfontosabb dokumentumait megvizsgáljuk, olyan alapvető ellentmondásokat találunk, amelyek alapján a különböző jegyzőkönyveket és a többi iratot sem lehet hitelesnek tekinteni – hangsúlyozta a történész. Tóth Ilonáékat például azzal vádolták, hogy az áldozatukat először brutálisan megverték, azután a medika először megpróbálta túlaltatni, majd levegőt, illetve benzint fecskendezett a nyakba, a karba és a szívbe, s amikor még így sem halt meg a férfi, akkor egy késsel szíven szúrta. Tekintsünk el most attól, egyáltalán menyire életszerű ez a gyilkosság. A dokumentumok azonban még így is árulkodóak. Vajon csupán jelentéktelen rész kérdés, ami a halotti boncolás jegyzőkönyvből kiderül, hogy nem találtak a testen szúrásnyomokat, nem tudtak kimutatni benzint, étert, kloretilt, a kérdéses bicskán pedig nyomokban sem találtak vért? Tehát még a korabeli belügyi orvosszakértői vélemények sem tudták alátámasztani a vád állításait.

Nem azonosította senki a holttestet

Súlyos gondok vannak a holttest személyazonosságával és az ezt rögzítő jegyzőkönyvekkel is. „A halottfelismerési jegyzőkönyvekből ugyanis egyértelműen kiderül, hogy a holttestet senki nem azonosította.”

A hatóság által készített dokumentum szerint a rokonok, köztük az ÁVH-s sógor csupán a holttestről készült fotó és a bemutatott ruhák alapján azonosította az áldozatot. A tárgyaláson ezzel szemben hamis tanúvallomást tettek. Ráadásul egy másik, szintén ÁVH-s kötődésű rokon azt vallotta, onnan ismerte fel a halottat, hogy hiányzott az egyik ujjperce. Igen meglepő, hogy a kirendelt orvosszakértők egyébként rendkívül részletes boncolási jegyzőkönyve még arról is szót ejt, hogy a halott körmei rövidre nyírtak és ápolatlanok, az ujjvégek pedig elszíneződtek a nikotintól – hiányzó

ujjpercről azonban nem tesz említést – mutatott rá egy újabb ellentmondásra a NEB elnöke. A sort hosszan lehetne folytatni.

Oroszok is vallatták

A tárgyi bizonyítékoknak, a vádlottak vallomásainak és a különböző tanúvallomásoknak az összevetése feloldhatatlan ellentmondásokhoz vezet. De legalább ennyire fontos, hogy a fennmaradt vallomásrészletek gondos elemzésével kiderült: a ránk hagyott dokumentumok hiányosak. A vádlottak és a tanúk több olyan kihallgatásra, szembesítésre utalnak, amiknek nincs írásos nyoma. A legfontosabb ezek közül Tóth Ilonának az a tárgyaláson tett kizólása, amelyből kiderül, hogy orosz kihallgatók is vallatták. Hol van ez a jegyzőkönyv? – teszi fel a kérdést a történész, hangsúlyozva, hogy véleménye szerint „1956 novemberében–decemberében nem lehet mellékes körülménynek tekinteni, ha valakit a szovjet hatóságok hallgattak ki.”

S így talán más megvilágításba kerül az az ítéletben „benne felejtett” szövegrész is arról, hogy Tóth Ilona „többszöri kihallgatás után csak akkor ismerte be a cselekményét, amikor azt látta, hogy amiért saját maga is felelős, másokat is vádolnak”.

Manipulált jegyzőkönyvek

A bírósági ítélet ezen passzusa szöges ellentétben áll az Eörsi által hitelesnek elfogadott kihallgatási jegyzőkönyvekkel és a vád állításával, miszerint Tóth Ilona előzmény nélkül, magától tárta fel a gyilkosságot. Vagy a kihallgatási jegyzőkönyvek, vagy a bírósági ítélet nem mond igazat. Kiss Réka véleménye szerint az eljáró szervek hanyagságával van dolgunk, amelyek elmulasztották összevizsgálni a koncepciógyártás folyamatának eltérő fázisait. Így maradhettek az iratokban olyan otromba hibák, miszerint a november 21-re datált előzetes letartóztatás elrendelésében Tóth Ilonát már emberöléssel vádolják, miközben a jegyzőkönyvek szerint a december 4-i önkéntes beismerő vallomásáig ez a vád fel sem merül. Mindezek azt mutatják, hogy a ránk maradt jegyzőkönyveket manipulálták.

Pszichológiai megdolgozás

Földváryné Kiss Réka elmondta: az, hogy „a dokumentumokban nincs közvetlen utalás a nyomozók részéről a kihallgatások során nyomásgyakorlásra, még nem jelenti azt, hogy így is történt.”

A fizikai kínzás mellett a pszichés megdolgozás számtalan eszközét ismerték a Rákosi érában edződött vallatótisztek, s azt is jó volna tudni, hogy a tárgyaláson miért utalt a medika többször is egy Evipan nevű, tudatmódosító hatású gyógyszerre.

De hogy valójában mi történt a vallatósobákban és a börtöncellában, soha nem fogjuk megtudni. Csak a végeredményt látjuk: a vádlottak egészen életszerűtlen cselekedeteket is magukra vállaltak. Tóth Ilona például azt, hogy az Üllői úton kézigránátot dobott egy szovjet harckocsira. Kiss Rékáék, csakúgy, mint Szakolczai Attila ezt az önterhelő vallomást teljesen abszurdnak tartják. A mozzanat célja a per előkészítésének adott pontján nyilvánvaló volt: bizonyíték arra, hogy Tóth Ilona harci cselekményekben is részt vett, ami önmagában is rendkívül súlyos vád. A medika más helyen egyébként tagadja, hogy részt vett a fegyveres harcban.

Az első nagy kirakatper

A történész arra a kérdésünkre, miért siettek ennyire Tóth Ilona kivégzésével, azt válaszolta, hogy 1956 végén a kádári bábkormánynak belföldön óriási elutasítással kellett szembenéznie. A nyugati baloldal pedig nem értette, hogyan lehetett a munkások ellen bevetni a szovjet tankokat. A súlyos legitimációs válsággal küszködő kádári hatalomnak ezért kellett megteremtteni az „ellenforradalom” narratíváját. „Bizonyítaniuk kellett az „ellenforradalom” brutalitását, ami magyarázza a véres beavatkozás szükségességét és elkerülhetetlenségét.

A narratíva mögé pedig ügyeket kellett tenni. A Tóth Ilona-per volt az első nagy kirakatper, amit a magyar és a külföldi sajtó is végigkísért.

A perben három, egymáshoz csak lazán kötődő csoportot fogtak össze, aminek nyomós oka és üzenete volt: Kádárék azt akarták bizonyítani, hogy az értelmiség „bűnöző lumpen elemekhez” csatlakozott, az orvosok csakúgy, mint a véleményformálók. A fiatal orvosnő előtérbe állításával egyúttal azt is megmutathatta a rendszer, hogy bárki ellen fel tudnak lépni, bárkit bíróság elé lehet állítani. A kádári propaganda szempontjából a per az „1956-os ellenforradalom” alaplítmójának tekinthető – mutatott rá a szakember. Nem az a kérdés tehát, hogy Tóth Ilona

politikailag fontos személyiség volt-e Kádárék szempontjából, hanem az, hogy a per, amelynek a fővádoltjává tették, fontos volt-e politikailag. Egyértelmű igen a válasz.

Politikai játszmák

Konszenzusra lehet-e jutni a Tóth Ilona-ügyben? Kiss Réka véleménye szerint, ha a vita csupán a szakma szabályai szerint, tudományos keretek között folyna, akkor hamarabb nyugvópontra juthatna. Ha viszont a Tóth Ilona-pert egyéni vagy politikai elfogultságok bizonyítására használják fel, akkor a történelmi érvek háttérbe szorulnak. Maradnak a különböző érdekek szerint összeválogatott állítások, s a per megítélése továbbra is a politikai játszmák része marad.

„Nyilvánvaló, hogy az egész ügy nem vonatkoztatható el azoktól az emlékezetpolitikai küzdelmektől, amelyeknek 1956 kapcsán tanúi vagyunk.”

De egy történész nem keverheti össze a megfontolt forráskritikát a politikai meggyőződésével.

<http://www.origo.hu/itthon/20170628-toth-ilona-kivegezes-kadar-rendszer-koholt-vadak.html>

A hírt közzétettük a NEB közösségi oldalán:

<https://www.facebook.com/nemzetiemeleketbizottsaga/posts/1904921523054571>

A NEB honlapján:

<https://www.neb.hu/hu/60-eve-artatlanul-vegeztek-ki-kadarek-toth-ilonat>

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)